

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Olgy Stránské v právní věci žalobkyně: **Z. E.**, nar. , bytem x, zastoupené Mgr. Markem Čechovským, advokátem Advokátní kanceláře ČECHOVSKÝ & VÁCLAVEK, s. r. o., se sídlem a adresou pro doručování Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, P. O. BOX 155/50, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-136581-3/SO-2011

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-136581-3/SO-2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů částku ve výši 12.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Čechovského, advokáta.
- III.** Zkrácené znění rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 47 A 36/2013 – 38, se ve výroku II. opravuje tak, že částka, kterou má žalovaný zaplatit, činí 12.228 Kč.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-118481-3/SO-2011, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci výše uvedeného rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě namítá porušení zákona o pobytu cizinců a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Předně uvádí, že správní orgán I. stupně rozhodl s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tuto část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, avšak tento svůj postup nikterak neodůvodnil, ačkoli na rozdíl od správního orgánu I. stupně právní kvalifikaci prvního výroku již neopírá o § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nýbrž své rozhodnutí zakládá výlučně na § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Takový postup považuje žalobkyně za nesprávný. Žalovaný měl rozhodnutí I. stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

Podle žalobkyně je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné také proto, že se nevypořádalo s odvolací námitkou poukazující na to, že správní orgán I. stupně nezjistil řádně skutkový stav věci, neboť vycházel pouze z cestovního pasu. Žalobkyně však není odpovědná za to, že jí pracovníci hraničního přechodu nedali do pasu razítko. Žalovaný vypořádala tuto odvolací námitku pouze konstatováním, že žádná nová pravidla pro vstup na území EU nestanovují, že se razítka do pasu nedávají. K tomu žalobkyně namítá, že toto ani netvrdila, resp. necítí se být kompetentní posuzovat postup policie při jejích vstupech do České republiky, nicméně správní orgán její tvrzení řádně nevyvrátil. Navíc se v jejím případě dokonce nepodařilo zajistit ani stránky jejího cestovního pasu. Správní orgán konstatoval, že je velmi pravděpodobné, že stav pasu žalobkyně bude velmi podobný stavu jejího manžela. Na tuto argumentaci žalovaný vůbec nereagoval. Takové odůvodnění je proto nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně dále namítá nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu zrušení rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu při aplikaci § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Svou argumentaci opírá mimo jiné o § 50 odst. 3 správního řádu, ze kterého vyplývá povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch toho, komu má být v řízení zahajované z moci úřední uložena povinnost. Současně odkazuje na § 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zkoumat skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobkyně má za to, že v této věci prokázala, že si na území České republiky vytvořila fungující sociální a pracovní zázemí, přičemž činí nezbytné kroky, aby si vytvořila i zázemí rodinné. Pokud správní orgán I. stupně tvrdí, že tomu tak není, je nutno uvést, že mimo prostý odkaz na uvedené skutečnosti, tento nijak dále své tvrzení nezodůvodnil. Ve svých závěrech se opírá v podstatě výhradně o své domněnky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož mu nepřísluší posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný však opomíjí, že správní orgán I. stupně rozhodl s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kdy pokud jednání žalobkyně posoudil jako jinou závažnou překážku, měl a musel zkoumat přiměřenost napadeného rozhodnutí do života žalobkyně.

Žalobkyně doprovodila žalobu návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud usnesením ze dne 30. 12. 2013, č. j. 47 A 36/2013 – 28 vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní výhrady s tím, že změnu výroku řádně odůvodnil. Změnu opřel o § 46 odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vzhledem ke skutečnosti, že ani v době vydání napadeného rozhodnutí neplnila žalobkyně účel pobytu a neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu. Dále zopakoval důvody, jež uvedl v odůvodnění rozhodnutí, proti němuž směřuje projednávaná žaloba.

Krajský soud v Praze po zjištění, že žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek stanovených v § 75 s. ř. s. a dospěl k následujícím závěrům.

Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 15. 6. 2011 zahájilo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) z moci úřední správní řízení s žalobkyní ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K zahájení správního řízení došlo na základě sdělení k neplnění účelu pobytu manžela žalobkyně od Konzulárního úseku Velvyslanectví České republiky v Moskvě dne 16. 5. 2011, jež získalo podezření na neplnění účelu uděleného povolení k dlouhodobému pobytu, když se manžel žalobkyně (S. E.) dostavil na Velvyslanectví v Moskvě, aby podal žádost o dlouhodobé vízum za své nezletilé děti za účelem sloučení s rodinou. Na základě výše uvedeného podnětu správní orgán I. stupně dne 15. 6. 2011 dožádal v souladu s § 165a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců příslušný orgán Policie České republiky o provedení pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu žalobkyně s cílem získat informaci, zda se na uvedené adrese zdržuje a za jakých podmínek. Na základě těchto poznatků a dále na základě vyjádření žalobkyně k zahájení správního řízení ze dne 5. 8. 2011 a vyjádření ubytovatele M. G., dospěl správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011 k závěru, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 37 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ruší, neboť žalobkyně neplní účel povolení k dlouhodobému pobytu. Do České republiky přijíždí jen ojedinele. To plyne z cestovního pasu manžela. Přestože se správnímu orgánu nepodařilo založit do spisu fotokopie příslušných stran cestovního dokladu žalobkyně, považuje za velmi pravděpodobné, že stav cestovního dokladu žalobkyně bude totožný s pasem jejího manžela. Správní orgán I. stupně pak odmítl tvrzení o tom, že se podnikání žalobkyně a jejího manžela nyní zaměřuje na Českou republiku, protože tyto aktivity měly probíhat v rámci plnění účelu pobytu již po dobu 3,5 let. Dále uvedl, že v důsledku zamítnutí žádostí dětí žalobkyně o povolení k pobytu, je zjevné, že obě děti budou i nadále navštěvovat školní zařízení na území Ruské federace, oba manželé se o ně budou muset starat. Proto ani v dlouhodobé budoucnosti nelze předpokládat, že budou dlouhodobě pobývat na území ČR. Provedená zjištění svědčí o aktivitách manžela, nikoli samotné žalobkyně, což je logické s ohledem na nízký věk mladšího dítěte, který v celém období od 10. 2. 2008, kdy žalobkyně přijela do České republiky, vyžadoval trvalou a intenzivní péči matky. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jím vydané rozhodnutí nebude mít dopad do života žalobkyně, neboť žalobkyně má dvě děti ve věku 11 a 5,5 roku, které žijí a navštěvují školní zařízení na území domovského státu a na území České republiky nemají uděleno žádné povolení k dlouhodobému pobytu. Otec, matka i bratr žijí na území domovského státu. Z uvedeného správní orgán I. stupně dovodil, že žalobkyně nemá v České republice vybudované žádné významné osobní ani majetkové vazby a její vztah k zemi původu není narušen, neboť tam žije celá její rodina a stará se tam o své děti.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 7. 11. 2011 odvolání, které dne 18. 11. 2011 doplnila. Namítala vyvození nesprávných právních závěrů o neplnění účelu pobytu (nepodnikání), neboť soustavnost není totožná s nepřetržitostí a trvalostí podnikání. Zdůraznila, že z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze spravedlivě dovodit povinnost cizince pobývat v rámci svého dlouhodobého pobytu na území. Rovněž zpochybnila názor

správního orgánu, že podmínkou pobytu je pobyt na území delší jednoho roku. Ze zákona plyne, že jde o deklarovanou potřebu či přání žadatele bez nutnosti nepřetržitosti pobytu, resp. bez možnosti vycestovat do jiného státu po jakoukoliv dobu, jelikož i cizincům je garantována svoboda pohybu (čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Podle žalobkyně překročil správní orgán I. stupně při uplatňování státní moci meze stanovené zákonem, neboť bez výslovného zákonného zmocnění nemůže důvody pro zrušení či zamítnutí žádosti účastníka jakkoli rozšiřovat, resp. na základě své vlastní libovůle vykládat ustanovení zákona ve svůj prospěch, resp. v rozporu se zájmy účastníka řízení. Navíc své rozhodnutí ve vztahu k závažné překážce náležitě neodůvodnil a neuvedl, na základě jakých právních a logických úvah postupoval při výkladu § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Postup správního orgánu označila za svévolný, řádně neodůvodněný a nepřezkoumatelný. Správnímu orgánu I. stupně pak vytkla, že se opomněl zabývat okolnostmi, že podáním žádosti o dlouhodobý pobyt dětí dala žalobkyně najevo, že hodlá žít i s nimi na území České republiky. Závěrem pak poukázala na nedostatky ve skutkových zjištěních a na pouhé domněnky správního orgánu ohledně stavu jejího cestovního dokladu (neměl k dispozici fotokopie stran jejího pasu). Takový závěr je v rozporu se zásadou materiální pravdy. Správní orgán nemůže argumentovat, resp. poukazovat na skutečnosti s odkazem na jiný spis, byť by šlo o manžela žalobkyně. Ve spisu žalobkyně nejsou ani založeny žádné kopie pasu jejího manžela.

Na základě podaného odvolání žalovaný první výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, resp. zúžil a platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zrušil podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění nejprve zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a dále konstatoval, že skutkový stav ve vztahu k otázce plnění účelu pobytu žalobkyně byl zjištěn dostatečně a odůvodňoval zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Doloženo bylo, že žalobkyně v České republice dlouhodobě nepobývá, povolení využila pouze k dvěma krátkodobým cestám do České republiky o celkové délce čtyř dnů. Dlouhodobý pobyt byl žalobkyni povolen za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě, která však dlouhodobě nevykazovala žádnou výdělečnou činnost. Fotokopie cestovního pasu dokládají, že se žalobkyně zdržuje na území České republiky velmi omezeně. Pokud podniká z území domovského státu, je to jejím právem, zároveň tím ale dokazuje, že povolení k dlouhodobému pobytu není v jejím případě potřebné. Není v zájmu České republiky, aby byl dlouhodobý pobyt udělován cizincům, kteří jej nehodlají využít. Občasné návštěvy je možno ošetřit jinými instituty zákona o pobytu cizinců. Vycestování je samozřejmě možné i pro cizince s uděleným pobytovým statutem, zároveň by však měl mít tento na paměti, že pokud chce na území České republiky pobývat, je povinen aktivně plnit účel jemu povoleného pobytu. Za situace, kdy žalobkyně pobývá v České republice jen sporadicky, se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně o neúčelnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K námitce ohledně toho, že ne vždy a ne na všech hraničních přechodech jsou do pasu dávana razítka, žalovaný konstatoval to, co uvádí žalobkyně v žalobě. V závěru rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobkyně ani v současné době neplní účel pobytu, zúžil výrok správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně posoudil dopad rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že aplikoval § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Podstatou žaloby je posouzení otázky, zda v projednávané věci lze vyhodnotit napadené rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů vážících se k vyloučení aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné nebo nesprávné anebo došlo k závažným vadám řízení, může napadené rozhodnutí změnit. V žalobní námitkou napadeném výroku došlo ke změně formou zúžení. Třebaže je zúžení právní kvalifikace výroku menším zásahem do výroku než jeho nahrazení zcela jinými ustanoveními, i takový zásah do rozhodnutí je závažnou změnou rozhodnutí, kterou je třeba odůvodnit.

Odůvodnění rozhodnutí spolu s výrokem a poučením tvoří nerozlučnou jednotu. Těžiště rozhodnutí lze spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Odůvodnění a výrok je třeba chápat jako jeden celek a je nutné pro následnou možnost přezkoumat toto rozhodnutí.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu je třeba v odůvodnění uvést důvody, které správní orgán k rozhodnutí vedly, ze kterých podkladů správní orgán vycházel, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí, jakož i úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí omezil téměř výhradně na popis průběhu správního řízení a v odůvodnění změny výroku rozhodnutí námitky žalobce nerefletoval, pouze se omezil na jejich konstatování.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, resp. otázkou nároků na odůvodnění rozhodnutí se zabýval ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004 - 68 musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat: „*vysvětlení, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti uvedené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými důkazy vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.*“ Obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46.

Přesvědčivost rozhodnutí vychází především z jeho odůvodnění. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, poznamenává, že: „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k výše citované konstantní judikatuře, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný nedostála své povinnosti uvést v odůvodnění rozhodnutí důvody, jež ho

vedly ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoli tato změna představuje zhoršení právních poměrů žalobkyně, neboť v důsledku aplikace toliko § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyla posuzována přiměřenost rozhodnutí žalovaného do života žalobkyně. Zde musí soud poukázat na princip odvolacího řízení označovaný jako zásada „reformacio in peius“, což znamená zákaz změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Tímto je zajištěna ochrana odvolatele a zabráněno zhoršení jeho postavení po podání odvolání [§ 90 odst. 1 písm. c) a odst. 3 správního řádu ve spojení s § 169 zákona o pobytu cizinců].

Soud dále konstatuje, že se žalovaný náležitě a přesvědčivě nevypořádal ani s dalšími odvolacími námitkami, v nichž žalobkyně zpochybňovala jak správnost právních závěrů správního orgánu I. stupně ve vztahu k výkladu zákonných ustanovení, tak posouzení dopadu rozhodnutí do života žalobkyně a v nichž poukázala na nevyvrácení námitek ohledně pochybení při vyvozování závěrů o záznamech v cestovním dokladu, jenž nebyl v úplnosti k dispozici a kdy v jejím spise nebyla založena ani kopie manželova pasu.

Otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu se správní soudy v judikatuře již mnohokrát zabývaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice poukazuje na skutečnost, že k rozhodnutí na základě § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zákon správnímu orgánu neukládá posuzovat přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, nicméně vzhledem k absenci odůvodnění rozhodnutí je tato námitka žalobce legitimní.

Zmatečnost postoje žalovaného umocňuje jeho kontradiktorní vyjádření k tomuto bodu v odůvodnění napadeného rozhodnutí a v jeho pozdějším vyjádření k žalobě. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezuje na konstatování, že správní orgán I. stupně dopad rozhodnutí posoudil, nicméně vzhledem ke změně kvalifikace výroku rozhodnutí není třeba, aby on sám tyto dopady zkoumal, neboť je zákon při této kvalifikaci nevyžaduje. V soudu zaslaném vyjádření k žalobě pak tvrdí, že dopad rozhodnutí posoudil samostatně a dospěl k závěru, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a to s ohledem na skutečnost, že děti žalobkyně žijí v domovském státě.

Žalovaný se měl nejprve vypořádat s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a pokud v rámci přezkumu dospěl k odlišným závěrům než správní orgán I. stupně, které vedly ke změně právní kvalifikace, měl rozhodnutí v tomto smyslu i odůvodnit. Nutno podotknout, že tato žalobní námitka by se stala bezpředmětnou, v případě, že by odvolací správní orgán správně a precizně odůvodnil svůj postup při změně rozhodnutí a řádně se vypořádal s námitkou, jíž žalobkyně zpochybňovala správnost závěrů správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu do jejího soukromého a rodinného života.

Nad rámec shora uvedených zjištění, jež odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, považuje soud za vhodné vyjádřit se k posuzování dopadu rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně.

Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v souvislosti s ustanovením § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví zákonnou podmínku pro zrušení platnosti rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu. Důsledky takového rozhodnutí musí být přiměřené důvodům jeho

zrušení. Při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí pak správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud připomíná, že pro tuto oblast existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29; rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011- 60 a rozsudek ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75), ale i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (srov. např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99).

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34 v této souvislosti uvádí: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“

Povinností správního orgánu sice nebylo rozebrat všechna uvedená kritéria, o čemž ostatně svědčí již dikce zákonného ustanovení, resp. demonstrativní výčet v něm uvedený. Při posuzování přiměřenosti se však zároveň nelze omezit na pouhý výčet dotčených kritérií bez posouzení jejich konkrétních dopadů na soukromý a rodinný život žalobce.

Je třeba přisvědčit žalobkyni, když v této souvislosti uvádí, že správní orgán má povinnost zjistit všechny okolnosti svědčící v prospěch i neprospěch žalobkyně. Nelze přijmout postup správního orgánu, který selektuje pouze ty argumenty, které konvenují jeho rozhodnutí bez současného vypořádání argumentů proti. Každé zrušení povolení k dlouhodobému pobytu má dopad na soukromý a rodinný život cizince. Úkolem správního orgánu je přiměřit, tedy srovnat tyto okolnosti, resp. míru jejich následků a své rozhodnutí řádně odůvodnit.

Jako nepřesvědčivé se tak jeví posouzení dopadu do rodinného života cizince, pokud správní orgán pouze uvede, že děti žalobkyně žijí v domovském státě a nemají povolení k pobytu v České republice a zároveň se opomene vypořádat s námitkou, že ještě před zahájením správního řízení bylo požádáno o povolení k dlouhodobému pobytu pro děti žalobkyně a tedy jí nelze takovou skutečnost přičítat k tíži, neboť nemohla jednat účelově.

Soud se rovněž neztotožňuje s argumentem správního orgánu, že situaci žalobkyně lze řešit žádostí o udělení jiného druhu povolení, například víza apod. Soud i v této věci odkazuje

na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která uvádí: „*Mělo li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení nižšího pobytového statusu, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nelogicky přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu žádosti o nižší pobytový status nebrání.*“ K tomu dále Nejvyšší správní soud dodává, že možnost požádat o jiný pobytový status nezaručuje, že mu bude nižší pobytový status udělen.

Z výše uvedených důvodů je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soud je proto zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 12.228 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobkyní zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4.000 Kč (3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a dále odměnu právního zástupce žalobkyně. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení a sepsí žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 6.200 Kč, k čemuž je dále třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 600 Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobkyně podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. 6.800 Kč). Odměna zástupce žalobkyně je dále navýšena o náhradu za 21 % DPH ve výši 1.428 Kč (celkem tedy 8.228 Kč).

Vzhledem k tomu, že při vyhotovení zkráceného znění rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 47 A 36/2013 – 38, došlo ohledně výše náhrady nákladů řízení k zjevné chybě v počtech, soud tuto chybu opravil ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. ledna 2015 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].